

حمله به IL-76 برنامه ریزی شده بود

معاون نماینده روسیه در سازمان ملل متحد گفت، تمام اطلاعات موجود در مورد سقوط هواپیمای ترابری نظامی IL-76، روسیه که حامل اسرای اوکراینی بود، نشان دهنده یک حمله از پیش برنامه ریزی شده است. دیمیتری پولیانسکی در جلسه شورای امنیت برای بررسی علت سقوط هواپیمای حامل اسرای اوکراینی در منطقه بلگورود روسیه گفت: «رژیم کی‌یف» برخلاف حقایق روشن عمل می‌کند و مسئولیت سرنگونی هواپیمای IL-76 را بر عهده نمی‌گیرد. وی افزود: روسیه همچنین از اینکه نمایندگان سازمان‌های بین‌المللی «استانداردهای دوگانه» را دنبال می‌کنند و از اظهارنظر درباره سرنگونی هواپیمای IL-76 خودداری می‌کنند، ناامید است. در همین حال در امور سیاسی و صلح خواستار ادامه تبادل اسیران جنگی بین اوکراین و روسیه شد. دیمیتری پسکوف، سخنگوی کرملین بعد از اعلام خبر حادثه تأکید کرده بود روسیه به اوکراین اطلاع داده است که یک هواپیمای IL-76 قصد دارد اسرای اوکراینی را برای مبادله منتقل کند. روسیه و اوکراین هر دو گفته‌اند در مورد سرنگونی هواپیما پرونده‌های جنایی باز کرده‌اند.

سفر هیئت چینی به کره شمالی

به مناسبت هفتادوپنجمین سالگرد روابط پکن و پیونگیانگ، معاون وزیر خارجه چین به همراه چند دیپلمات چینی به کره شمالی سفر کرد. خبرگزاری مرکزی کره شمالی از سفر یک هیئت چینی به رهبری معاون وزیر خارجه این کشور به کره شمالی خبر داد. سون ویدونگ، معاون وزیر خارجه چین که در صدر هیئت اعزامی پکن به پیونگیانگ قرار دارد، به مناسبت هفتادوپنجمین سالگرد روابط دیپلماتیک میان این دو کشور به کره شمالی رفته است. خبرگزاری یونپهپ گزارش داد که این سفر ممکن است در پاسخ به سفر پاک میونگ، معاون وزیر خارجه کره شمالی به چین در سال میلادی گذشته اتفاق افتاده باشد. انتظار می‌رود هیئت چینی در مدت حضور خود در کره شمالی با کیم جونگ‌اون، رهبر این کشور دیدار داشته باشد.

توافق با مخالفان آسیب دیده است

نیکلاس مادورو، رئیس‌جمهور ونزوئلا گفت، توافقنامه «نقشه راه انتخاباتی باربادوس» بین دولت ونزوئلا و مخالفان این کشور پس از فاش شدن زمینه‌سازی‌هایی برای سوءقصد علیه مقامات ارشد این کشور، «به شدت آسیب دیده است». روز دوشنبه، «تارک ویلیام صعب»، دادستان کل ونزوئلا مدعی شد نیروهای امنیتی این کشور تدارک پنج حمله تروریستی و توطئه را خنثی کردند و ۲۷ نفر در این پرونده بازداشت شدند. مادورو در سخنرانی خود گفت: «توافقات باربادوس به شدت آسیب دیده است. ما تلاش برای حفظ توافقنامه و ترویج توافقات برای اجماع ملی از طریق گفت‌وگو داریم البته بدون نقشه‌های شوم و بدون برنامه‌ریزی برای کشتن من.» در ۱۷ اکتبر ۲۰۲۲، دولت ونزوئلا و مخالفانش مذاکراتی را در باربادوس از سر گرفتند که منجر به امضای توافقنامه‌هایی برای ارتقای حقوق سیاسی و تضمین‌های انتخاباتی و همچنین حفاظت از دارایی‌های این کشور در خارج از کشور و ارائه معافیت‌های تحریمی از سوی آمریکا شد.

هوسگن وینس پلوتتر، کارشناس خاورمیانه - که اکنون مشاور امنیتی اولاف شولتز است - را به منطقه می‌فرستاد تا در مذاکرات بین اولمرت و محمود عباس، به‌طور مجزا کمک حال باشند. امروز، افراد نزدیک به مرکل می‌گویند که برای او، حمایت از اسرائیل در دستیابی به راه حل دودولتی، عنصر اصلی درک او از ایده «انگیزه دولت» بود.

در حقیقت، البته، آلمانی‌ها غیر از نیت خوب، چیز دیگری برای ارائه نداشتند. هیچ چیز برای ارائه به اسرائیلی‌ها که نگران امنیت خود بودند، در دست نداشتند و هیچ چیز برای فلسطینی‌ها که مرکل را به عدم همدردی با وضعیتی که با آن روبه‌رو هستند متهم می‌کردند، نداشتند. حتی هوسگن در مورد تلاش‌های آلمان برای میانجی‌گری گفت: «نمی‌توانم بگویم که این تلاش‌ها قرار است جهان را تغییر دهد.» در مورد یک مسئله حساس، مرکل موضع روشنی اتخاذ کرد که بسیاری معتقدند ناشی از نفوذ شیمن اشتاین، سفیر اسرائیل بر صدراعظم آلمان بود. اشتاین از محدود دیپلمات‌هایی بود که مرکل به حضور پذیرفت. مرکل برای دانش اشتاین احترام قائل بود و از گفت‌وگو با او لذت می‌برد. نتیجه این بود که در پلتفرم جدید حزب دموکرات مسیحی در سال ۲۰۰۷، اسرائیل به‌عنوان یک «دولت یهودی» به رسمیت شناخته شد. این فرمولی بود که در دست در برابر مطالبات فلسطینی‌های برای حق بازگشت به‌مرزهای سال ۱۹۴۸، قرار می‌گرفت. مرکل در سخنرانی خود در جمع هم‌حزبی‌های اش گفت: «امنیت اسرائیل به‌عنوان یک کشور یهودی برای ما غیرقابل مذاکره است. این چیزی است که ما برای همه در جهان روشن می‌کنیم.»

نیویورک، مقر سازمان ملل، ۲۵ سپتامبر ۲۰۰۷

مرکل در سخنرانی سال ۲۰۰۷ خود در مجمع عمومی سازمان ملل متحد، برای اولین بار از عبارت «انگیزه دولت آلمان» در خارج از کشور استفاده کرد. در آن زمان، محمود احمدی‌نژاد، رئیس‌جمهور ایران، برنامه هسته‌ای کشورش را تسریع می‌کرد و اسرائیل را تهدید به نابودی کرده بود. او حتی در این خصوص نامه‌ای برای مرکل نوشته بود که مرکل از پاسخ دادن به آن خودداری کرد. اکنون، در صحبت با مردم جهانی، او افکار خود را تشریح کرد. او به‌عنوان بخشی از درخواست خود مبنی بر جلوگیری از ساخت سلاح هسته‌ای توسط ایران گفت: «همه صدراعظم‌های آلمان قبل از من، مسئولیت ویژه آلمان در قبال موجودیت اسرائیل را برعهده گرفته‌اند و این بخشی از انگیزه کشور من است.» این شکل از حمایت، در اسرائیل از نزدیک تحت نظر بود. اما به گفته نزدیکان مرکل در آن زمان، مرکل عملاً هیچ برنامه‌ای برای جنگ احتمالی بین ایران و اسرائیل نداشت. ابزارهای برلین برای سوق دادن ایران به سمت سازش صرفاً شامل تحریم‌های اقتصادی بود.

بیت المقدس، کنست، ۱۸ مارس ۲۰۰۸

دالیبا ایتزیک، رئیس وقت کنست، صدراعظم آلمان را برای شصتمین سالگرد تأسیس اسرائیل دعوت کرده بود و مرکل را با بیان این جمله در کنست پذیرفت: «من قوانین را برای شما تغییر دادم.» تا آن زمان، تنها رئیس دولت‌ها اجازه صحبت در پارلمان اسرائیل را داشتند. اما تغییر پیشنهادی ایتزیک به اتفاق آرا تأیید شد. موضع مرکل در حمایت از اسرائیل همه را تحت تأثیر قرار داده بود. مرکل ۲۴ دقیقه سخنرانی کرد و در مورد درس‌های هولوکاست، مبارزه با یهودستیزی و روابط آلمان و اسرائیل صحبت کرد. در دقیقه نوزدهم سخنرانی از اصطلاح «انگیزه دولت»، سخن گفت. مرکل تقریباً دقیقاً از سخنرانی خود در سازمان ملل نقل قول کرد و گفت: «امنیت اسرائیل برای من به‌عنوان صدراعظم آلمان یک اصل بدیهی است. «تعدادی از نمایندگان پارلمان اسرائیل از شنیدن زبان آلمانی به‌عنوان زبان عاملان هولوکاست، آن هم در کنست، ناراحت بودند. احساس عجیبی بود: از یک طرف، زنی نماینده مردمی بود که زمانی می‌خواستند یهودی‌ها را نابود کنند و از طرف دیگر حالا به مانند یک خواهر بزرگتر قصد داشت از آنها محافظت کند. امروز، نزدیکان مرکل می‌گویند که این محل سخنرانی بود که آن را به چنین رویداد ویژه‌ای تبدیل کرد.

برلین، ۲۷ اوت ۲۰۰۹

تهدیدی که مرکل از طریق این عبارت ایجاد کرده بود پس از

DEB SPIEGEL

روابط با اسرائیل برای مرکل نیز بسیار مهم بود. حتی در زمان آلمان شرقی، مرکل که دارای مدرک دکترای بود شیفته تحقیقات انجام شده توسط همتایان اسرائیلی خود شده بود. او همچنین برای وضعیت اسرائیل به‌عنوان تنها دموکراسی در خاورمیانه ارزش قائل بود و تنوع جامعه اسرائیل، زیبایی مناظر و تاریخ قدیمی آن سرزمین را می‌ستود. مرکل در دوران تصدی خود در مقام صدراعظمی، حتی پس از بازنشستگی از سیاست، برای مدتی به ایده نقل مکان به اسرائیل فکر کرد. او به طور ویژه قصد داشت در کیوتو Sde Boker، جایی که دیوید بن گوریون، بنیانگذار دولت اسرائیل، در آنجا زندگی می‌کرد، ساکن شود

روز در ملاعاًم چیزی در مورد این درخواست نگفت. در گفت‌وگوی تلفنی با اولمرت، او ابراز نگرانی کرد که سرپازان آلمانی ممکن است در موقعیتی در مرز قرار بگیرند که به سمت اسرائیلی‌ها شلیک کنند. او در نهایت به نخست‌وزیر اسرائیل گفت که این درخواست را نمی‌تواند قبول کند. اولمرت تصریح کرد که او چنین سناریویی را پوچ می‌داند و به نظر می‌رسید که تأثیر مطلوب خود را بر مرکل داشته باشد. اما اتحادیه سوسیال مسیحی، حزب خواهر باورایی دموکرات مسیحی مرکل، قاطعانه با این ایده مخالف بود. اکثریت مردم آلمان هم با این ایده مخالف بودند. فرستادن سرپازان آلمانی به مرز اسرائیل هرگز مورد حمایت اکثریت پارلمان قرار نمی‌گرفت. جلب‌نظر پارلمان یک الزام در آلمان برای استقرارهای نظامی است. بالاخره چه کسی می‌خواست با حزب‌الله بجنگد؟ با این حال، مسئولیت بر عهده مرکل بود. لبنان از محاصره دریایی رنج می‌برد و دولت اسرائیل گفت که تنها در صورتی این محاصره را لغو خواهد کرد که حجم سلاح‌های قاچاق به حزب‌الله از طریق دریای مدیترانه و از طریق مرز زمینی از سوریه محدود شود. فواد سینیوره، نخست‌وزیر غرب‌گرای لبنان، از مرکل خواست تا میانجیگری کند. در کمال تعجب مرکل، اولمرت موافقت کرد که محاصره را تا زمانی که ارتش آلمان در تلاش برای محدود کردن قاچاق اسلحه مشارکت داشته باشد، لغو کند. همین امر منجر به پذیرایی مرکل از رهبران ائتلاف حکومتی خود در بایروث شد؛ جایی که او برای جشنواره سالانه آپرا در آخرین روز تعطیلات خود در اواسط اگوست حضور داشت. در نهایت، دو نواچه آلمانی به همراه قایق‌های تندرو و سایر شناورها برای شرکت در مأموریت سازمان ملل برای گشت‌زنی در سواحل لبنان به راه افتادند. پلیس و مقامات گمرک آلمان قرار بود به ایجاد یک سیستم کنترل در مرز سوریه کمک کنند که در نهایت برای جلوگیری از رسیدن سلاح به حزب‌الله کمک چندانی نکرد.

پارلمان آلمان این توافق را امضا کرد. مرکل در چندین مصاحبه به دنبال جلب حمایت از این مأموریت با استفاده از فرمول «انگیزه دولت» بود. او همچنین برای اولین بار از این ایده در پارلمان استفاده کرد: «اگر حفظ حق موجودیت اسرائیل بخشی از انگیزه دولت آلمان است، پس ما نمی‌توانیم فقط بگوییم: اگر حق اسرائیل برای موجودیت در خطر است و حالا اینطور است. این به ما ربطی ندارد.»

برلین، هتل اینترکانتیننتال، ۱۱ تا ۱۲ دسامبر ۲۰۰۶

اولمرت به‌عنوان نخستین سفرش به آلمان به‌عنوان نخست‌وزیر راهی برلین شد. موقعیت او به واسطه جنگ با حزب‌الله ضربه خورده بود، اما با این وجود مصمم بود که روند صلح با فلسطینی‌ها را به پیش ببرد. تمایل او برای سازش پایان‌ناپذیر به نظر می‌رسید. او حتی برای تخلیه تقریباً کامل کرانه باختری توسط اسرائیل و تقسیم احتمالی بیت المقدس آماده به نظر می‌رسید. مرکل به سرعت متوجه فرصت‌هایی شد که به وجود آمده بود. عنصر رقیب از ملاقات رسمی، اوبه تنهایی به هتل اولمرت رفت تا بتوانند خصوصی با او صحبت کنند. پرسنل امنیتی اولمرت زن آلمانی را که در راهرو پرسه می‌زد، نشناختند و به سمت مرکل هجوم بردند و او را محاصره کردند. اولمرت از راه رسید و اوضاع ختم به خیر شد.

این دو نفر سپس سه ساعت در مورد لبنان و روند صلح گفت‌وگو کردند. گفت‌وگوی داغی بود اما در نهایت، آنها یک روال کاری ایجاد کردند. از آن زمان به بعد، مرکل مکرراً مشاور امنیتی خود، کریستوف

آلمان به اسرائیل

آیو که انگلا مرکل آن را پایه گذاشت

